

Vår adopsjonsreise

Enhver adopsjonsreise er unik. Vi hadde en veldig kort hentereise på bare 10 dager og vi trengte heller ikke å være med på rettsmøter. Dette er absolutt ikke noen fasit på hvordan en adopsjonsreise er eller pleier å se ut, men vi vil likevel dele, og håper den kan være til hjelp og inspirasjon i ventetiden.

Tiden før ventetiden

Vår reise startet vel egentlig i mai 2014 da vi skjønnte at det å få barn ikke kom til å gå via naturmetoden. Vi tok kontakt med en av foreningene som formidlet adopsjoner fra India. Shalini er selv adoptert derfra, så dette var et land vi hadde en naturlig tilknytning til fra før. Foreningen kunne fortelle oss at India hadde stengt for utenlandsadopsjon og så lenge du ikke var indisk statsborger fikk du ikke adoptere derfra. Vi endte da opp med et annet asiatisk land i stedet. Vi hadde samtaler med barnevernet i kommunen og alt gikk overraskende fort. Den 10. januar

2015 var vi godkjent for adopsjon i Norge, og ventet spent på hva som skulle skje videre. Samtidig hadde vi meldt oss på adopsjonsforberedende kurs, og dit skulle vi i slutten av januar.

Adopsjonsforberedende kurs

Det var så flott å være med på et slikt kurs. Det å treffe mennesker som hadde vært gjennom mye av det samme som vi hadde, og som bar på de samme tankene, frustrasjonene, drømmene, håpene og bekymringene var veldig godt for oss begge to. Begge kursveilederne var også

veldig gode og gav mye av seg selv. I løpet av kursopp- holdet var det flere som spurte oss: «Hvorfor adopterer ikke dere fra CSS i Taiwan? Dere er jo kristne og ventetiden der er jo veldig kort.» Vi hadde ikke sjekket ut Taiwan så veldig nøye før, men bestemte oss for å undersøke litt mer. Da vi sjekket kravene til adopsjonssøkere fra CSS tenkte vi at dette kunne vi passe inn i. Vi kontaktet InorAdopt og spurte litt mer, og fant ut at Taiwan kanskje var landet for oss.

Parallelt med dette fikk vi beskjed om at aldersforskjellen på ti år mellom oss ville medføre at vi trengte en spesial- godkjenning fra det landet vi hadde startet adopsjons- prosessen i. Denne kunne ta opptil to år å få, hvis vi i det hele tatt fikk den, så da var vi ganske sikre på at vi skulle bytte land.

Nye dokumentrunder

Da vi byttet land endret vi aldersrammen på barnet og søkte om søsken opp til 5 år. På grunn av dette måtte vi gjennom et ekstra intervju med barnevernet. I tillegg måtte barnevernet også skrive litt mer om troen vår enn de hadde gjort i første godkjenningsrunde, men alt dette gikk fint. Etter at vi var godkjent i Norge, sendte vi inn det CSS trengte til Pre-Screeningen (forhåndsgod- kjenning gjort av CSS). Vi kom igjennom nåløyet og det var veldig godt. Man føler seg ganske målt og veid i denne adopsjonsverdenen, og det å få beskjed om at «selv om kroppen ikke alltid produserer det du vil, så er du god nok likevel», er en veldig god selvtilits-boost. Den 4. desember 2015 var alt klart, stemplet og sendt til Taiwan og ventetiden kunne begynne.

Vi leste ikke så mye om barn akkurat da, for vi visste jo ikke alderen på barnet vi skulle få.

Hva gjør man i ventetiden da?

Der tror vi det er like mange svar på som det er folk. Vi leste litt om Taiwan, for det var et land vi ikke kjente så godt til fra før. I tillegg lå vi lenge hver søndag, og nøt det. Det er det nemlig slutt på nå. Vi er begge to aktive i menigheten vi går i, og la inn litt ekstra der i ventetiden, rett og slett fordi vi visste at når barnet/barna kom så ville vi ikke kunne gjøre det. I tillegg koste vi oss med hobbyene våre. Øystein dro på noen foto-turer og jeg koste meg med diverse hobby- aktiviteter inne. Vi leste ikke så mye om barn akkurat da, for vi visste jo ikke alderen på barnet vi skulle få.

Tildeling

I utgangspunktet var det ikke et krav fra CSS om å fylle ut et skjema på hvilke helseutfordringer det fremtidige barnet kunne ha. Vi mottok skjemaet og endte opp med å ikke sende det inn. Vi vet at innsending av dette skjemaet er et krav fra CSS nå.

I ettertid er vi veldig glade for at vi ikke sendte skjemaet, for ellers hadde vi nok aldri fått den skjønne lille gutten vår. I stedet for fikk vi en helt konkret forespørsel fra CSS. I slutten av august ringte InorAdopt og lurte på om vi var villig til å vurdere et barn med en liten helseutfordring. Vi ble enig om at vi ville vurdere og fikk tilsendt anonymiserte rapporter, samt en anbefaling om å kontakte en lege som kunne forklare oss litt hva utfordringene gikk ut på. Vi konfererte med en lege i familien og samme kveld fikk vi god og fylldig informasjon om hva som eventuelt kunne vente oss. Vi ringte også til Lillehammer sykehus som sjekket helsedokumentene og gav sine prognoser. Alt så fint ut og vi sa ja dagen etter.

Etter dette skulle det bare være noen formaliteter som skulle ordnes i Taiwan, men det tok mye lenger tid enn vi og InorAdopt hadde sett for oss. September ble en veldig lang måned og først i begynnelsen av oktober kom endelig den helt konkrete tildelingen og vi fikk sett bilder av gutten vår for første gang.

Så var gutten vår

Alt som skulle ordnes med blant annet domstolen ble ivaretatt av CSS i Taiwan og nå kunne den virkelige vente- tiden begynne. Vi visste nå hva vi ventet på og tiden ble brukt til å innrede barnerom, kjøpe vogn og diverse utstyr. I tillegg leste vi mye om tilknytning og om barnets utvikling i den alderen han var i nå. CSS sendte også bilder ca. en gang i måneden, og det var som rene julekvelden hver gang.

Rettsdatoen ble satt til slutten av desember og CSS estimerte overtakelsesdatoen til ca. 18. januar. Vi ble anbefalt å ikke bestille billetter før vi hadde fått vite utfallet av rettsaken.

Den endelige avgjørelsen ble tatt i begynnelsen av januar, og deretter gikk det slag i slag med alt det praktiske som måtte ordnes med reisen. Midt opp i dette ble vi begge satt ut av influensa, så en kan si at det ble litt av en opplading.

Ut på tur

14. januar satt vi endelig på flyet, med fullt av sommerfugler i magen. Vi var godt forberedt, men tenker også å understreke at på en adopsjonsreise så må man også kunne ta ting litt som det kommer. Vi fløy til Taipei med KLM, og vi ble godt tatt vare på av både kaptein og cabinpersonalet under hele reisen. De synes det var kjempestas at vi skulle på adopsjonsreise, og vi fikk gode tips om hvilke seter vi burde booke på hjemmeveien når vi skulle reise med babykurv.

Henry møtte oss på flyplassen og det er en luksus vi kan anbefale alle å unne seg. Etter 22 timer på reise er det godt å kunne plassere koffertene og bare dumpe ned i et bilsete. Du blir kjørt dit du skal på en trygg og god måte, uten å måtte tenke på kart, togtider osv.

Howard Suites hotell kan også anbefales. Nå har vi riktignok ikke prøvd noe annet, og det finnes sikkert både billigere og mer fancy hotell i Taipei, men hovedgrunnen til at vi vil anbefale det, er muligheten for å møte andre adoptivfamilier. Det var totalt seks adoptivfamilier der samtidig med oss og det var såpass mange at hotellet hadde gått tom for barnesenger. Dette var ingen problem, for Ikea ligger bare fem minutters gåtur fra hotellet, og der får man kjøpt alt man trenger.

Det eneste vi hadde med oss på reisen fra Norge var noen reseptfrie medisiner til gutten vår, i tilfelle det ble behov for slikt, men alt annet som vi trengte under oppholdet ble kjøpt i Taiwan. Vi hadde ikke trengt å ta med oss noe, for det er fullt mulig å få Paracet og lignende i Taipei. Det er nå veldig godt å ha pakningsvedlegg på bokmål og ikke mandarin, spesielt hvis man trenger å gi en oppdatering til norske leger om eventuelt sykdomsforløp etter hjemkomsten.

Sightseeing

Vi ønsket å bli kjent med det landet som hadde gitt oss et barn, og valgte derfor å reise fire dager før overtakelsen. Da utreisen nærmet seg ønsket CSS å fremskynde overtagelsen med to dager, så det ble ikke så mye sightseeing som planlagt. Målet med reisen var jo uansett gutten vår og ikke turen, så det var helt greit. Den ene dagen vi hadde til rådighet, gikk vi rundt i Taipei. Vi kjøpte ekstra datapakke på mobilene, og brukte «google maps» flittig, og da får man orientert seg ganske bra. Taipei er en fin og ganske oversiktlig by, men konsentrasjonen var ikke helt på topp akkurat da. Vi tenkte nok mest på sønnen vår og at vi snart skulle få møte han.

Det første møtet

Så var dagen endelig kommet og avtalen var at vi skulle møte en representant fra CSS i lobbyen på hotellet kl. 09.45. Nå skulle vi endelig få møte gutten vår. Vi visste ikke så mye om forløpet videre, og om vi fikk han med oss akkurat den dagen. Det å ikke vite var litt frustrerende, og en blir usikker på hva man skal forberede seg på. Heldigvis fikk vi en avklaring så snart vi fikk truffet CSS og gleden var stor da vi kunne få sønnen vår med oss samme dag.

Vi må forresten skryte veldig av CSS. De er profesjonelle, flinke og varme mennesker og gav veldig god informasjon om hva som skulle skje denne dagen. Vi skulle få treffe

sønnen vår snart og de regnet med at vi ville være tilbake på hotellet vårt ca. kl. 12. Vi trengte ikke å ta med oss noen ting, for alt vi trengte av utstyr kunne vi låne på barnehjemmet.

Vi fikk også tydelig beskjed om hva som ble forventet av oss når vi kom til barnehjemmet, og deretter var det bare å sette seg i bilen. Kjøreturen ville ta ca. 30 minutter, så vi fikk senket skuldrene litt underveis, men vi hadde fremdeles mange sommerfugler i magen.

Barnehjemmet var virkelig flott. Det bodde 28 barn der og de hadde 30 ansatte. Vi fikk først en kort omvising og deretter ble gutten vår lagt sovende i sin mors armer. Da han våket opp virket han nokså forvirret og litt avventende. Han fikk øye på barnepleieren, og da slappet han av og var blid og fornøyd. Vi fikk hilse på mange av pleierne og absolutt alle som kom forbi, stoppet opp og vinket og koste med sønnen vår. Det var så godt å se at vår sønn ikke bare har fått godt stell, men mye varme, omsorg og kjærlighet av de som jobbet der.

Så fikk vi gutten hjem, og han var endelig vår! HJELP! Vi hadde jo lest litt om hva man kunne vente seg, blant annet mye gråt og kanskje avvisning av en eller begge foreldrene. Andre hadde også fortalt om sine erfaringer, og vi var veldig spente på hvordan gutten ville reagere. Til og begynne med kom det ingen reaksjon. Han satt tilfreds på fangene våre, spiste godt, tok seg en blund, og våknet blid og fornøyd. Han hadde med andre ord ikke skjönt noe annet enn at dette var en morsom lek, og den kunne han jo være med på. Den første reaksjonen kom midt på natten. Alt var nytt og ukjent og han gråt så sårt. Selve gråten varte ikke så lenge, men det ble mye klenging. Det var ikke nok å sitte med han på fanget eller stå stille med han i armene. Det eneste som ble akseptert var bæring. Han veide jo ti kilo, så overgangen var stor og spesielt for

mor. Etter to dager med sammenhengende bæring, og av og til i ei bæresele som han ikke var så veldig begeistret for, var mor og far ganske slitne. Vi løste det med å bytte hvert 15. minutt og etter intense to, tre døgn roet han seg ned.

Slik gikk no dagen

Det gikk seg til etter hvert. Vi hadde fått en nysgjerrig liten krabat som likte å være på tur og vi prøvde å få til to turer med bæresele hver dag. Ute på tur var bæreselen god nok, for vogna likte han ikke noe særlig. Han pleide å sovne på disse turene og våknet blid og fornøyd tett inntil enten mor eller far.

Vi merket godt at dette med bytting av omsorgspersoner påvirket lillegutt, selv om han ikke gråt så mye eller avviste oss. Han viste oss tydelig hva han likte eller ikke likte og ville aller helst bli båret hele tiden. Han var roligst når vi begge var i rommet samtidig og vi brukte mye tid på å være nær og ha god blikkontakt.

Stellesituasjonen var litt turbulent i begynnelsen, for han likte ikke å ligge på ryggen. Dette gikk seg til etter hvert og det løste seg enkelt med å variere både sitting og ligging på stellebordet. Både da og nå tar vi oss god tid til stellesituasjonene på stellebordet, og vi har fått til mye god tilknytning med lek og gode blikkontakt-situasjoner akkurat der.

Siden vi var mye ute på tur, fikk vi samtidig sett og opplevd litt mer av Taipei. Det var ingen problem å reise rundt i byen med små barn, for det er ammerom/stellerom overalt. Folk er nysgjerrige, men veldig høflig og de reiser seg gjerne på metroen så du får sitte om du trenger det. På disse turene fikk vi oppleve Taipei Zoo, gondolbanen og et kveldsmarked som var litt roligere enn de største markedene. I tillegg fikk vi sett Taipei 101, som er en av verdens høyeste bygninger.

Vi møtte stadig på en eller flere av de andre fem adoptiv-familieene på hotellet og særlig til frokost. Det var alltid hyggelig å treffe dem, og det var veldig godt å kunne utveksle erfaringer om blant annet barnas soving og spising med andre som var i samme situasjon. Det ble ofte lange frokoster med mye latter, fortellinger og barn som til slutt sovnet i armkroken til foreldrene.

På slutten av oppholdet hadde vi møte med CSS på deres kontor. Vi hadde et veldig hyggelig møte med Donna og fikk treffe hennes flotte kollegaer. Vi har et god inntrykk av alle sammen, en hjertevarm gjeng som virkelig setter barnets beste veldig høyt.

Siste dag gikk med til å pakke og gutten vår ble veldig urolig. Han var klengete og urolig hele dagen, og fikk fullstendig panikk når alle koffertene sto i gangen. Det var veldig vanskelig å roe han ned og vondt å se at han var så redd. Samtidig var det tydelig at vi på disse åtte dagene var godt knyttet til hverandre allerede, og det virket som at han etter hvert skjønnte at vi skulle passe på han.

Hjemreise

Siden han var tydelig urolig var vi nervøse for reisen hjem. Selve turen skulle ta 18,5 timer med en mellomlanding og

litt venting i Amsterdam. Vi fikk god hjelp på selve flyreisen og tiden gikk til soving, turer i midtgangen og litt stille leking. Bæreselen var også god å ha på flyplassene og alt gikk stort sett bra underveis. Da vi landet i Oslo, var han tydelig sliten og gråt sammenhengende i 25 minutter. Ingenting hjalp, verken smokk eller flaske, men vi tenker at det er en naturlig reaksjon på alt den lille kroppen hadde opplevd i det siste.

Endelig hjemme

Det var godt å komme til Gardermoen og familie og venner stod klare å ventet. Shalinis storesøster hadde tilbudt seg å kjøre oss hjem og det var deilig å bli bragt hjem etter mange timer på reise. Privatsjåfør er i grunn en veldig ålreit ting!

Vel hjemme gikk vi litt tilbake til start igjen og det ble masse klenging, usikkerhet og en liten gutt med mye stress i kroppen. Vi visste hva som hjalp, så da var det bare å manne seg opp til noen dager med bæring. Vi valgte å ikke ha besøk de første dagene, men heller «Skype» med besteforeldre og tanter og slikt. Skype var han jo vant med fra Taipei, og å se seg selv i kamera er jo alltid stas. Etterhvert har vi utvidet sirkelen litt etter litt og allerede nå begynner han å kjenne igjen mormor, morfar og tante.

Hva nå?

Nå er det rett og slett å bli kjent med hverandre og et nytt liv i Lismarka for oss alle tre. Vi har tatt ut en del ferie og får seks uker sammen i begynnelsen. Akkurat det er fantastisk godt og gutten vår får muligheten til å bli godt kjent med begge to før far går tilbake til jobb.

Bæreselen er fortsatt foretrukket framfor vogna, og den brukes flittig. Ikke så mye utendørs akkurat nå på den kaldeste årstida, men en del turer til blant annet kjøpesentre og besteforeldre har det blitt. Dagen går i alle fall fort. Etter hvert vil vi utvide besøkene hjem til oss og la sønnen vår gradvis få bli kjent med de vi har i vårt nettverk.

Det var dager dere trodde at dette aldri kom til å skje. At barn var noe som skjedde andre, ikke dere. Så vit at dette er noe dere har jobbet for og nå er dere endelig der.

Øystein og Shalini Klausen